

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku B. J.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w Województwie (...)
o ustanowienie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII Ua (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w P., VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną B. J. wniesioną w dniu 12 maja 2016 r. od wyroku tego Sądu z dnia 2 września 2015 r. przez ustanowionego na wniosek z dnia 24 grudnia 2015 r., umocowanego do tej czynności pełnomocnika z urzędu, który otrzymał odpis wyroku z uzasadnieniem w dniu 16 marca 2016 r.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że skarga została wniesiona z uchybieniem terminowi określonym w art. 398⁵ § 1 k.p.c., biegnącemu od dnia doręczenia wyroku z uzasadnieniem w dniu 15 października 2015 r. pełnomocnikowi z urzędu

reprezentującemu ubezpieczoną w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, na jego wniosek z dnia 2 września 2015 r.

W zażaleniu ubezpieczona wniosła o uchylenie postanowienia, zarzucając naruszenie art. 118 § 2 i art. 124 § 3 w związku z art. 87¹ k.p.c. przez błędne uznanie, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od chwili doręczenia wyroku poprzedniemu pełnomocnikowi z urzędu, a nie temu, który został wyznaczony do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej. Wywiódł, że bieg dwumiesięcznego terminu do złożenia skargi kasacyjnej rozpoczął się w dniu powzięcia przez niego wiadomości o ustanowieniu i upływał w dniu 16 maja 2016 r., a skarga została wniesiona w dniu 12 maja 2016 r. Jednocześnie wskazał, że ubezpieczona nie mogła wiedzieć o złożeniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, skoro – mimo to – pełnomocnik został przez Sąd ustanowiony. Sąd drugiej instancji doręczył temu pełnomocnikowi wyrok z uzasadnieniem i skarga kasacyjna została wniesiona w terminie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu rozpoczyna bieg od dnia doręczenia temu pełnomocnikowi orzeczenia z uzasadnieniem. W niniejszej sprawie takie doręczenie nastąpiło w dniu 15 października 2015 r. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej upływał więc po dwu miesiącach od tej daty.

Jeżeli po prawomocnym zakończeniu postępowania strona zamierza wnieść skargę kasacyjną, a wyznaczony z urzędu pełnomocnik, zgodnie z art. 118 § 2 k.p.c. umocowany jest do działania tylko do prawomocnego zakończenia postępowania, strona musi ponowić wniosek o ustanowienie pełnomocnika, z tym że termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od doręczenia wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi reprezentującemu stronę w postępowaniu apelacyjnym, a nie ustanowionemu później do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej (art. 124 § 3 k.p.c. *a contrario*).

W przepisach Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidziano innego sposobu liczenia tego terminu. Utrwalił się w związku z tym pogląd, że zmiana pełnomocnika, następująca po doręczeniu prawidłowo ustanowionemu pełnomocnikowi z urzędu wyroku z uzasadnieniem, nie ma wpływu na zmianę początku biegu terminu do złożenia skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2002 r., II UZ 6/02, LEX nr 1170413, z dnia 14 października 2011 r., III CZ 45/11, niepubl., z dnia 29 czerwca 2012 r., I CZ 59/12, LEX nr 1232461, z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 98/14, LEX nr 1640237).

Argument, że ubezpieczona nie miała świadomości złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, może być podnoszony w uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, który zresztą został złożony w dniu 14 czerwca 2016 r. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2009 r., III CZP 117/08, OSNC 2009 nr 7-8, poz. 91).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie, jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).